

Zarzuty i główne argumenty

Komisja zarzuca Rzeczypospolitej Polskiej, że poprzez wprowadzenie w art. 13 pkt 1-3 ustawy z dnia 12 lipca 2017 r. o zmianie ustawy o ustroju sądów powszechnych przepisów różnicujących wiek emerytalny kobiet i mężczyzn pełniących funkcje sędziów sądów powszechnych, sędziów Sądu Najwyższego i prokuratorów oraz obniżając w drodze art. 13 pkt 1 ww. ustawy wiek emerytalny mający zastosowanie do sędziów sądów powszechnych, a zarazem przyznając Ministrowi Sprawiedliwości prawo do decydowania o przedłużeniu okresu czynnej służby sędziów na podstawie art. 1 pkt 26 lit. b) i c) ww. ustawy Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 157 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 5 lit. a) i art. 9 ust. 1 lit. f) Dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja preredagowana) oraz zobowiązaniom wynikającym z art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

(¹) Dz.U. L 204, s. 23.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Mons (Belgia) w dniu 19 marca 2018 r. – Mydibel SA / État belge

(Sprawa C-201/18)

(2018/C 182/18)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Mons

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Mydibel SA

Druga strona postępowania: État belge

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 14, 15, 168, 184, 185, 187 i 188 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (¹), należy interpretować i stosować w ten sposób, że wymagana jest korekta podatku VAT w odniesieniu do nieruchomości będącej dobrem inwestycyjnym, co do której podatek ten został wstępnie prawidłowo odliczony, gdy nieruchomość ta stała się przedmiotem transakcji typu „sale and lease back” (leasing zwrotny), mając na względzie, że:

- transakcja typu „sale lease back” została przeprowadzona w drodze łącznego i jednoczesnego ustanowienia przez podatnika prawa dzierżawy wieczystej (będącej prawem rzeczowym o ograniczonym czasie trwania) na rzecz dwóch instytucji finansowych i zawarcia umowy leasingu pomiędzy tymi dwiema instytucjami a podatnikiem;
- transakcja typu „sale lease back” jest transakcją wyłącznie finansową, mającą na celu zwiększenie płynności finansowej podatnika;
- transakcja typu „sale lease back” (leasing zwrotny) nie była opodatkowana podatkiem VAT;
- nieruchomość będąca dobrem inwestycyjnym pozostała w posiadaniu podatnika i była wykorzystywana w sposób ciągły, zarówno przed dokonaniem tej transakcji, jak i później, do prowadzenia działalności opodatkowanej prowadzonej przez tego podatnika.

Czy wykładnia i stosowanie przytoczonych wyżej przepisów skutkujące koniecznością korekty odliczonego wstępnie podatku VAT są zgodne z zasadą neutralności podatku VAT lub z zasadą równego traktowania?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2018 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-206/18)

(2018/C 182/19)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: J. Samnadda, J. Hottiaux, G. von Rintelen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- o stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/26/UE z dnia 26 lutego 2014r. w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych do korzystania online na rynku wewnętrznym⁽¹⁾, a w każdym razie poprzez niezawiadomienie Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy artykułu 43 wspomnianej dyrektywy;
- o nałożenie na Rzeczpospolitą Polskę zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązkowi poinformowania o środkach transpozycji dyrektywy 2014/26/UE o dziennej stawce w wysokości 87 612 € i naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie artykułu 43 ust. 1 dyrektywy 2014/26/UE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych do korzystania online na rynku wewnętrznym, państwa członkowskie były zobowiązane wprowadzić przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 10 kwietnia 2016 r. Niezwłocznie miały o tym powiadomić Komisję.

Dnia 22 listopada 2017, Rzeczpospolita Polska przekazała Komisji 3 istniejące już akta prawne, które dokonują zaledwie częściowej transpozycji dyrektywy 2014/26/UE. Ponieważ Rzeczpospolita Polska nie przyjęła jeszcze do polskiego porządku prawnego, ani nie wprowadziła w życie wszystkich niezbędnych przepisów, Komisja postanowiła skierować skargę do Trybunału Sprawiedliwości UE.

W swojej skardze Komisja żąda nałożenia na Rzeczpospolitą Polskę okresowej kary pieniężnej o dziennej stawce w wysokości 87 612 € i naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie. Stawka ta została ustalona na biorąc pod uwagę powagę uchybienia, czas trwania uchybienia i konieczność zapewnienia skutku odstrasżającego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 84, s. 72.